

'Indringend.' ★★★★★ – VN Detective en Thrillergids

SANDRINE DESTOMBES

DE KINDEREN VAN HET KLOOSTER

KLOOSTER
VAN HET
KINDEBEN
DE

X
XANDER

THRILLER

1

Vrijdag 2 mei

Tweede luitenant Benoit zat al twee uur mopperend in het struikgewas terwijl zijn collega rustig in de Renault Megane langs de kant van de weg zat te wachten. Bij het toetreden tot de Brigade-unie Crest had Benoit andere ambities gehad dan zich met een verrekijker als radardetector achter een bosje te verstoppen. Het was de derde keer die week dat de gendarme bij de snelheidscontroles was ingedeeld. De D538 kende voor hem geen geheimen meer en dat was nou niet bepaald een wapenfeit waarover hij wilde opscheppen.

De gendarme had bij deze rechte afdaling al vier snelheidsovertredingen opgemeten. Niet iedereen in de regio was dan ook blij met de voorgeschreven 80 km/uur. Benoit was het eigenlijk ook wel met die klagers eens, maar omdat hij bij de gendarmerie zat, was zijn mening daarover niet van belang.

Toen hij een Peugeot 205 zag aankomen, verscheen er een glimlach op zijn gezicht. In zijn ogen was die auto een antiquiteit. Zijn vader

had hem vaak verteld over het exemplaar dat hij voor zijn achttiende verjaardag had gekregen en hoe hij die auto had gebruikt om zijn moeder te versieren. Benoit senior had zijn Peugeot 205 met net zoveel liefde onderhouden als dat hij voor een huisdier zou hebben gezorgd. De auto was een volwaardig lid van het gezin geworden. Toen de auto hen op een ochtend op een plattelandsweggetje in de steek had gelaten, hadden de Benoits een week van rouw in acht genomen voordat ze toegaven dat hij vervangen moest worden.

De Peugeot 205 die nu de D538 af kwam rijden gaf ook bijna de geest, daar was de tweede luitenant van overtuigd, dus daarom was hij niet verbaasd dat hij zo langzaam reed. Hij wilde zijn verrekijker net laten zakken en even pauze nemen toen hij de auto een zwieper zag maken. De bestuurder stuurde snel bij, maar verloor weer de macht over het stuur. Van het punt waar Benoit zat, leek de auto te dansen. Hij zigzagde over de gehele breedte van de provinciale weg.

Benoit waarschuwde snel zijn collega, zodat die de blauwe Renault een stukje naar voren kon rijden om zichtbaar te worden vanaf de weg. Nadat hij dat had gedaan, ging Benoit met één uitgestoken hand op het asfalt staan. In zijn andere hand had hij een fluitje dat hij al lang niet meer had gebruikt. Die pose had het gewenste effect. De auto stopte met dat gevaarlijke slingeren, ging weer recht rijden en parkeerde in de berm.

De bestuurder was een vrouw van een jaar of veertig. Voordat de gendarme iets kon zeggen, begon ze haar rijgedrag uit te leggen.

‘Sorry, meneer de agent, ik liet mijn telefoon vallen bij het installeren van de handsfreet.’

Tweede luitenant Benoit had vele slechtere smoesjes dan dit gehoord, maar door het zenuwachtige gedrag van de vrouw kreeg hij

zin om de druk op te voeren. Dat was zijn pleziertje. Hij was er niet trots op, maar zijn gezag uitspelen was een manier om de taken die hij opgedragen kreeg beter te verdragen.

‘Hoe oud is uw kind?’ vroeg hij koeltjes terwijl hij met zijn kin naar het meisje wees dat naast haar zat.

‘Acht, hoezo?’

‘Ze hoort achterin te zitten, mevrouw. U overtreedt de verkeersregels door haar voorin te laten zitten. Daar kunt u een bekeuring voor krijgen.’

‘Ze is groot voor haar leeftijd,’ zei de vrouw ter verdediging, ‘en ze wordt misselijk achterin.’

De vrouw raakte duidelijk steeds meer in paniek. Met vragende wenkbrauwen en een steeds snellere waterval van woorden bleef ze haar hoofd naar het meisje en dan weer naar de gendarme draaien.

‘We hoeven niet ver, meneer...’

‘Luitenant!’

‘Ja, sorry, luitenant. Ik moet een boodschap doen in de stad. We zijn er bijna. Kunt u niet een beetje aardig zijn?’

‘Aardig zijn is niet mijn taak, mevrouw,’ antwoordde Benoit, al begon hij medelijden met de vrouw te krijgen. ‘U rijdt gevaarlijk terwijl u verantwoordelijk bent voor de veiligheid van dit kind. Ongelukken gebeuren niet alleen op de snelweg. Dat zou u moeten weten.’

De vrouw zuchtte diep voordat ze nog een laatste poging deed. ‘Mijn dochter voelt zich niet lekker. Ik wilde haar een plezier doen.’

Er zat iets verdrietigs in haar stem. Tweede luitenant Benoit vond dat hij haar lang genoeg had gekweld. Hij bukte zich om met zijn ellebogen op het open raam van de bestuurster te kunnen leunen, strekte zijn nek uit en richtte zich tot het meisje. ‘Dit keer is het oké, maar tot je tiende moet je achterin zitten, begrepen? Anders krijgt je moeder straf en ik weet zeker dat je dat niet wil.’

Het kind, dat tot nu toe niks had gezegd, keek hem boos aan en zei toen rustig: ‘Dat is mijn moeder niet.’

Het ontging Benoit niet dat de vrouw op haar lip beet. Hij keek haar vragend aan, maar ze negeerde hem en zei zachtjes tegen het meisje: ‘Breng die meneer nou niet in de war, Léa. Het voelt alsof je mijn dochter bent, daar gaat het om, en dat weet je.’

‘Hou op!’ riep het meisje ineens uit. ‘Dat zeggen jullie allemaal, maar het is niet zo. Je bent mijn moeder niet, jullie zijn allemaal mijn moeder niet. Ik wil mijn mama terug!’

De vrouw draaide zich langzaam naar de gendarme en zei zachtjes: ‘Haar moeder is vorige maand overleden. Een hartaanval. We proberen sindsdien ons best te doen, maar dat is niet altijd makkelijk.’

‘Ze is niet dood!’ schreeuwde het meisje nog harder. ‘Ze is weggegaan. En dat komt door jullie!’

‘Hou op met die onzin, Léa,’ zei de vrouw terwijl ze het meisje stevig bij haar arm vastpakte. ‘Je weet dat dit niet het goeie moment is.’

Haar toon was zo verhard dat tweede luitenant Benoit zin kreeg om in te grijpen. Met een zachte stem richtte hij zich direct tot het meisje: ‘Wat bedoel je met “dat komt door jullie”, Léa?’

‘Luister niet naar haar, luitenant,’ zei de vrouw snel. ‘Ze is boos op iedereen en ze zegt maar wat!’

‘Laat haar antwoorden,’ zei hij nu iets harder.

De vrouw zei niks meer, maar haar gebaren werden steeds nerveuzer. Benoit hield haar vanuit zijn ooghoeken in de gaten en wachtte op het antwoord van het meisje.

Het kind gehoorzaamde mikkend, alsof ze ervan uitging dat er toch niet naar haar zou worden geluisterd. ‘Mama zei dat we moesten vertrekken. Dat we de 6-6-B hadden gevonden en dat we naar ergens heel ver weg moesten gaan. Ze zei dat ik mijn spullen moest

pakken terwijl zij de auto ging halen. Ik heb heel lang gewacht, maar ze is nooit teruggekomen. H  l  ne vertelde me dat ze dood was. Ze zei dat haar hart was gestopt met kloppen. Gewoon, zo- maar ineens. Dat dat soms gebeurt. Ik weet zeker dat het niet waar is. Ik weet zeker dat ze door hen is weggegaan. Omdat mama de 6-6-B had gevonden.’

De vrouw hapte naar adem. Benoit vermoedde dat ze zich moest inhouden om niet tegen het kind te schreeuwen. Hij begreep niets van wat het meisje zei, maar het gedrag van de vrouw leek hem verdacht genoeg om in te grijpen.

‘Mevrouw, ik wil u vragen om uit de auto te stappen.’

Had hij iets anders kunnen zeggen of doen? Die vraag had tweede luitenant Benoit zich heel lang gesteld. Hij herinnerde zich dat ta- fereel tot in de kleinste details en probeerde erachter te komen of hij de gebeurtenissen die eruit voortvloeiden had kunnen voorko- men. Vanaf die dag, vanaf dat moment, was zijn leven nooit meer hetzelfde en zou men hem nooit meer vragen om verkeerscontroles te doen.

2

Alles ging heel snel. Terwijl tweede luitenant Benoit opzij ging om de vrouw te laten uitstappen, had zij de motor gestart en was keihard weggereden. Daarbij was ze bijna over de voet van de gendarme gereden.

Terwijl Benoit naar zijn collega in de Renault Megane rende, kon hij horen dat ze snel in de eerste versnellingen optrok. Het zwaailicht en de sirene stonden al aan. De gendarmes zetten de achtervolging van de Peugeot 205 in. Omdat hun auto veel sneller was, wisten ze dat ze die zo zouden hebben ingehaald, maar het was nou ook weer niet de bedoeling om met de bumpers op elkaar te botsen. De subtiliteit van een achtervolgingsmanoeuvre zat hem erin de voortvluchtige langzamer te laten rijden tot hij of zij in de berm stopte. Veel mensen onderwierpen zich geheel vrijwillig zodra ze een zwaailicht in volle vaart in hun achteruitkijkspiegel zagen naderen. Als de opwelling voorbij was, kreeg meer dan de helft zijn verstand terug en smeekte de gendarmes om geen proces-verbaal op te maken. Toch waren er ook mensen die je kilometerslang

moest achtervolgen zonder ongelukken te veroorzaken. In dat geval riepen de gendarmes versterking in, ze bewapenden zich met geduld en wachtten tot het juiste moment, een stoplicht dat op rood sprong of een wegversperring van collega's om de achtervolging te stoppen.

Ze hadden de Peugeot 205 in minder dan een minuut ingehaald, maar de bestuurster maakte het hen niet makkelijk. In plaats van gas terug te nemen liet ze de vijfde versnelling gieren en boog ze over het stuur, in de vergeefse hoop dat haar auto sneller zou gaan door al haar gewicht naar voren te brengen. Benoit pakte de mobilfoon en maakte melding van de situatie. Het nummerbord zat vol moddervlekken, dus hij kon alleen de auto beschrijven. Er zou zo snel mogelijk versterking komen. Op een kilometer van de kruising tussen de D104 en de D164 zou een wegversperring worden opgezet.

‘Als ze niet op tijd zijn, wordt het een dollemansrit door de stad!’ mopperde Benoits collega.

‘Ze komen heus wel,’ zei Benoit, die niet meer tegen het pessimisme van zijn partner kon. ‘Het is het eerste lange weekend van mei, dus het centrum van Crest barst op dit tijdstip van de toeristen! Dat weten zij net zo goed als wij!’

‘Als jij het zegt...’

Er viel een stilte tussen de twee mannen. Ze waren gefocust op de weg en probeerden het geloei van de sirene, dat de spanning in de auto alleen maar verergerde, te negeren. Voordat ze de achtervolging van de Peugeot 205 hadden ingezet, had Benoit maar één ding tegen zijn collega gezegd: er zat een kind voor in de auto. De uitdaging was nu om haar de fouten van die zenuwachtige vrouw niet met de dood te laten bekopen.

Toen de versterking via de mobilfoon aankondigde dat de wegversperring was opgeworpen, slaakten beide mannen ongewild een

zucht van verlichting. Maar hun adempauze was van korte duur. Er kwam een bocht aan waarin de bestuurster de macht over het stuur kon verliezen. Iedereen in de regio kende die bocht, vlak voor Lambres. De bocht was al eerder aangegeven en met een vangrail beveiligd. Óf deze vrouw kwam niet uit de buurt óf ze was haar verstand kwijt door de stress, want niemand zou die bocht hebben genomen zonder eerst te hebben geremd.

Door de klap brak de metalen vangrail. De auto stopte drie meter lager met het dak in een boom en de kofferbak in de lucht. De passagiers zaten beklemd tussen de auto en de stam van de eikenboom. Binnen enkele seconden stonden de gendarmes paraat. Tweede luitenant Benoit informeerde de versterking en liep op de plaats van het ongeluk af terwijl zijn collega een veiligheidsdriehoek neerzette om nog meer aanrijdingen te voorkomen. Benoit moest op zijn buik gaan liggen om de slachtoffers te kunnen zien. De bestuurster was met haar bovenlijf door de voorruit gegaan en hing slap tussen de motorkap en de boom die haar rit had gestopt. Haar opengesperde ogen waren uitdrukingsloos. Uit haar lip stroomde bloed naar haar voorhoofd, waardoor haar gezicht er gruwelijk uitzag.

Vanuit zijn positie kon Benoit de passagiersstoel niet zien. Hij probeerde om het voertuig heen te lopen. Het struikgewas was zo dicht dat hij er niet door kon, maar bij de gedachte aan het gezicht van de kleine Léa en haar met wanhoop vermengde kinderlijke boosheid werd zijn motivatie tien keer zo groot. Hij pakte een dode tak en begon met zo'n verbetering tegen de doornstruiken te slaan dat ze ombogen en uiteindelijk inzakten.

Benoit kwam bij het portier aan de passagierskant aan. Hij was inmiddels bezweet en zijn armen zaten vol met krassen, maar zijn hart deed het meeste pijn. Het was zo verkrampd dat hij geen lucht meer kreeg toen hij het meisje bewegingloos zag liggen. Door de

veiligheidsgordel was haar hals opengescheurd, maar haar lichaam zat nog tegen de stoel. Ze had haar ogen dicht en op haar voorhoofd zat een snee, die diep leek. Hij naderde Léa zo goed en zo kwaad als het ging om haar pols te voelen, maar zijn eigen hart ging zo tekeer dat hij er niet op durfde te vertrouwen. Toen hij zeker wist dat ze nog ademde, probeerde hij haar gordel los te maken. Hij wist dat hij op de hulpdiensten moest wachten, maar Léa's gezicht liep al blauw aan en de tijd drong. Hij deblokkeerde het vergrendelingsstelsel en kon het meisje, dat nu naar voren viel, nog maar net tegenhouden. Op zijn hurken hield Benoit haar met grote krachtinspanning vast tot de hulpdiensten arriveerden. Terwijl zijn ledematen verkrampten, hoopte hij dat het meisje zou gaan praten, maar ze vertrok geen spier.

Léa kreeg eerste hulp in de ambulance, die met loeiende sirene vertrok. Voor de vrouw die haar vergezelde was geen haast meer geboden. Ze moest uit de hoop blik waarin ze vastzat worden gehaald en daarna moesten de auto en de omgeving worden geïnspecteerd om een handtas of telefoon te vinden zodat ze de identiteit konden vaststellen van deze vrouw en wellicht van het meisje van acht, dat haar kind niet was.

3

De debriefing van tweede luitenant Benoit had meer dan drie uur geduurd. De mannen van Forensische Opsporing waren op de plek van het ongeval, maar hadden nog niks gevonden dat de passagiers kon identificeren.

Volgens de kentekenplaat was de Peugeot 205 van een vrouw van tweeëntachtig jaar die achttien maanden daarvoor was overleden. Voor haar dood had de vrouw haar huis aan de dierenbescherming nagelaten. Over het voertuig was echter niets bekend. Omdat de vrouw geen nakomelingen had, moesten de burens worden onderzocht. Er moest iemand worden gevonden die hun kon vertellen wie deze auto had meegenomen.

Op de plaats van het ongeval waren de resultaten niet veel beter. Geen handtas, geen identiteitspapieren in het handschoenenkastje. De mobiel van de bestuurster was ook niet gevonden.

Omdat Benoit de enige was die met de inzittenden van de auto

had gesproken, moest hij een paar keer herhalen wat er was gebeurd.

‘De voortvluchtige zei dat ze een zwieper had gemaakt door haar mobiele telefoon.’

‘Heb je die telefoon gezien?’

‘Nee, maar dat betekent niet dat ze hem niet had. Ik was gefocust op het meisje.’

Zijn superieur klakte met zijn tong. Zijn mannen kenden die tic maar al te goed. Het betekende dat kapitein Marchal zijn geduld verloor.

‘Als je niet wil dat de Experts overkomen, moet je preciezer zijn, Benoit!’

Tweede luitenant Benoit wist dat zijn superieur met de ‘Experts’ de leden van de JENG bedoelde, de Justitiële Eenheid van de Nationale Gendarmerie. Hij droomde er stiekem van ooit deel te mogen uitmaken van die eenheid, al zou dat wel betekenen dat hij zijn geboortestreek moest verlaten om in de buurt van Parijs te gaan wonen.

‘Denkt u echt dat ze daarvoor komen?’ vroeg Benoit zonder zijn opwindning te verbergen. ‘Auto-ongelukken zijn nou niet bepaald hun werkgebied.’

‘Auto-ongelukken misschien niet, maar als we ons beroepen op jouw getuigenis, dan lijkt de zaak wel ietsje ingewikkelder dan dat, denk je niet? Als ik de situatie samenvat: we hebben een niet-geïdentificeerde vrouw die, in een niet-geregistreerde auto, een meisje van acht vervoert dat op dit moment tussen leven en dood zweeft en van wie we behalve haar voornaam helemaal niets weten. Dat meisje vertelt dat haar moeder is verdwenen omdat ze de 6-6-B heeft gevonden, waardoor de bestuurster als reactie met de auto op de vlucht slaat, wat voor haar een fatale afloop heeft. Ik weet niet hoe het met jou zit, maar wat mij betreft voorspelt dit

niets goeds. Dus voor de allerlaatste keer, weet je zeker dat je niks bent vergeten?’

Benoit dacht diep na voordat hij bevestigend antwoordde. Hij had graag meer willen zeggen en een begin van een uitleg willen geven, maar die had hij niet. Als hij geweten had hoe dit allemaal zou aflopen, had hij Léa natuurlijk gevraagd zich nader te verklaren. Hem bijvoorbeeld uit te leggen wat 6-6-B betekende.

Op dit moment dacht hij trouwens aan haar. De medisch specialisten spraken over een subduraal hematoom. Benoit wist niet veel van geneeskunde, maar hij had wel begrepen dat haar dagen geteld waren. De chirurgen wilden haar opereren, maar dat was risicovol zonder de allergieën of voorgeschiedenis van Léa te kennen. Er was nog een andere methode genoemd: een drainage via een katheter die door een schedellichting zou worden ingebracht. Ook dat had Benoit niet helemaal begrepen. Hij vond het behoorlijk brute woorden om over een meisje van acht jaar te praten.

Léa had ene Héléne genoemd. Die vrouw had haar verteld dat haar moeder was overleden. Ook dat was niet genoeg om een onderzoek te starten. Met alleen een voornaam konden ze niet op jacht. Een van Benoits collega's concentreerde zich op de moeder. Door de leeftijd van het kind konden ze redelijk goed schatten dat haar moeder tussen de dertig en vijfenveertig jaar moest zijn. Als er in de regio een vrouw van die leeftijd aan een hartaanval was overleden, zouden ze haar spoor makkelijk kunnen vinden. Dan moesten Léa en haar moeder wel uit de regio komen. En dan moest Léa's moeder natuurlijk ook echt dood zijn.

Binnen afzienbare tijd zou er via alle media een foto van het meisje worden verspreid. De gendarmerie wachtte op groen licht van de officier van justitie. Getuigen oproepen was in dit stadium

nog altijd de beste kans om de achternaam van dat kind en op die manier ook haar ouders te vinden.

Voor alle zekerheid had kapitein Marchal een van zijn mannen op de mogelijke betekenissen van 6-6-B gezet. Hij wilde zijn onderzoek liever niet uitsluitend op de woorden van een kind richten, maar die combinatie van cijfers en letters riep niets goeds bij hem op. De eerste resultaten op internet liepen dood. Afhankelijk van of je een spatie tussen de 6 en de B zette, kon je uitkomen op een Londense buslijn of een golfregel waarbij een deelnemer wordt gediskwalificeerd als hij zijn scorekaart niet heeft ingevuld, laten ondertekenen en ingeleverd. Eén geval trok de aandacht van de gendarme: 66B was een codering die naar een tekst van Plato verwees, in het eerste deel van de *Phaedo*. Socrates legt daarin zijn leerlingen uit hoe de dood de ziel van de filosoof van zijn lichamelijke beperkingen kan bevrijden en hij zo dus eindelijk de Waarheid kan vinden.

‘Wat lijkt je daar relevant aan, Benoit?’ had kapitein Marchal geërgerd gezegd.

‘Dat weet ik nog niet, kapitein, ik denk alleen dat we niks over het hoofd moeten zien.’

‘Als we nou op zoek zouden zijn naar een seriemoordenaar die het voorhoofd van zijn slachtoffers met 66B tatoeëert, tja, maar dat is niet het geval!’

Kapitein Marchal had gewild dat hij die woorden nooit had uitgesproken. Iemand die bijgeloviger was dan hij zou zelfs hebben gezegd dat hij wat erop volgde zelf had gewenst.